

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

29 septembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

Catan Liliana

Guzun Ion

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Formusatii Andrei, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 20 martie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Roșca Mihail Constantin, născut la 29 mai 1962, originar și domiciliat or. Ungheni str. Boico 2 ap.104

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 20.06.2012-28.02.2014
2. instanța de apel: 25.03.2014-20.03.2015
3. instanța de recurs: 15.06.2015 - 29.09.2015

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Ungheni din 28 februarie 2014, a fost încetat procesul penal privind învinuirea lui Roșca M. în baza:

- art. 166¹ alin. (4) lit. c) Cod penal, din motiv că fapta sa constituie o contravenție și a fost recunoscut vinovat în săvârșirea contravenției prevăzute de art. 78 alin. (3) Cod contravențional, însă procesul contravențional a fost încetat din motivul expirării termenului de prescripție pentru tragere la răspundere contravențională.

- art. 189 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta sa constituie o contravenție și a fost recunoscut vinovat în săvârșirea contravenției prevăzute de art. 335 Cod contravențional, însă procesul contravențional a fost încetat din motivul expirării termenului de prescripție pentru tragere la răspundere contravențională.

Roșca M. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal, la 2 ani închisoare.

În baza art. 90 Cod penal, pedeapsa aplicată i-a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani.

Prin aceeași sentință a fost încetat procesul penal privind învinuirea lui Jechiu T. și Veriga S., în privința cărora aceasta nu a fost atacată.

2. Potrivit sentinței, s-a stabilit că Roșca M., a fost învinuit de către organul de urmărire penală pentru faptul că, la data de 04 aprilie 2011 în jurul orelor 11.00-12.00, împreună cu Jechiu T. și Veriga S. urmărind scopul de a-l pedepsi pe Popa Nicolae, pentru un conflict ce a avut loc la data de 03 aprilie 2011 la barul „Magadan” or. Ungheni, s-au deplasat la domiciliul lui Manechin Eugen de pe str. P. Halipa, 38 or. Ungheni, unde se afla Popa Nicolae și prin urmare în fața porții domiciliului indicat, Roșca M. a început să-i aplice lovituri ultimului. În acest timp Jechiu T. și Veriga S. s-au implicat în conflict, aplicându-i lovituri lui Popa N. Ca urmare a loviturilor primite, Popa N. s-a ales, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 106 din 25.05.2011, cu vătămări corporale ușoare, ce au fost cauzate prin loviri cu/sau de corpuri dure contondente și pot data din 04.04.2011.

Tot el, a insistat ca Popa N. să urce într-un automobil de model „Mercedes” de culoare neagră, ce aparținea temporar lui Veriga S. și l-a dus la domiciliul său ap. 104 str. Boico, 2 or. Ungheni, unde Roșca M. l-a impus pe Popa N. să scrie o recipisă prin care ultimul s-a obligat să restituie suma de 500 euro, pentru leziunile corporale pe care le avea Roșca R., în urma bătăii din barul „Magadan” or. Ungheni.

Astfel, partea acuzării a solicitat de a încadra acțiunile lui Roșca M. în baza art. 166¹ alin. (4) lit. c) Cod penal, *tortura, adică orice faptă intenționată prin care se provoacă unei persoane o durere sau suferințe fizice sau psihice puternice cu scopul de a obține de la această persoană sau de la o persoană terță informații sau mărturisiri, de a o pedepsi pentru un act pe care aceasta sau o terță persoană l-a comis ori este bănuită că l-a comis, de a o intimida sau de a exercita presiune asupra ei sau asupra unei terțe persoane, sau din orice alt motiv, bazat pe o formă de discriminare, oricare ar fi ea, atunci când o asemenea durere sau suferință este provocată de către o persoană publică sau de către o persoană care, de facto, exercită atribuțiile unei autorități publice, sau de către orice altă persoană care acționează cu titlu oficial sau cu consimțământul expres sau tacit al unei asemenea persoane, săvârșite de două sau mai multe persoane, precum și în baza art. 189 alin. (1) Cod penal, *șantajul, adică cererea de a se transmite bunurile proprietarului, posesorului sau deținătorului ori dreptul asupra acestora sau de a săvârși alte acțiuni cu caracter patrimonial, săvârșită prin amenințarea cu aplicarea violenței.**

La fel, potrivit sentinței, s-a constatat că Roșca M. la data de 19 aprilie 2013, în jurul orei 19.30, în apartamentul nr. 104, de pe strada Boico nr. 2, din or. Ungheni, în scopul sistării activității executorului judecătoresc, Anati Snejana, care activează în baza licenței cu seria LE, nr. 083, eliberată de Ministerul Justiției la data de 12.08.2010 și care s-a prezentat pe adresa respectivă în vederea exercitării atribuțiilor sale de serviciu și anume pentru executarea documentului executoriu nr. 2p/o-l82/12 din 22.08.2012, emis de Judecătoria Ungheni, prin care s-a dispus încasarea de la Roșca Roman Mihail, a.n. 08.11.1983, c/p 2000036048456, dom. în or. Ungheni, str. Boico nr. 2, ap. 104, în beneficiul creditorului urmăritor Rîcov Serghei a sumei în mărime de 20.000 lei, a îmbrâncit-o pe Anati S., după care i-a aruncat mapa, unde se aflau actele procedurii de executare, geanta în care se aflau mai multe documente, legitimația de serviciu, ștampila și două telefoane mobile, în coridor după ușa de la intrare în apartament. Ulterior, Roșca Mihail i-a smuls din mâinile executorului judecătoresc, Anati S., telefonul mobil cu care aceasta îi înregistra acțiunile sale și l-a aruncat cu

putere pe podea, în rezultatul căruia telefonul mobil s-a defectat. În continuare, Roșca M. i-a aplicat o lovitură executorului judecătoresc, Anati S., cu palma în regiunea feței, de la care i-au căzut jos ochelarii, provocându-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 106 din 28.05.2013, o vătămare corporală neînsemnată. Apoi, Roșca M. a îmbrâncit-o în coridor pe Anati S., iar el s-a întors în bucătărie și a aruncat peste fereastră telefonul mobil ce îl distrusese.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului Roșca M. a fost calificată *de drept* de către instanța de judecată în baza art. 78 alin. (3) Cod contravențional și anume – *vătămarea intenționată ușoară a integrității corporale care a provocat o dereglare de scurtă durată a sănătății sau o pierdere neînsemnată, dar stabilă, a capacității de muncă*, art. 335 Cod contravențional – *samavolnicia, adică exercitarea în mod arbitrar a unui drept efectiv sau presupus prin încălcarea ordinii stabilite de legislație, fără a se cauza vreo daună considerabilă persoanei*, precum și în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal și anume – *aplicarea violenței nepericuloase pentru viață sau sănătate față de persoana cu funcție de răspundere și nimicirea bunurilor acestora în scopul sistării activității lor de serviciu*.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către:

3.1 Procurorul în Procuratura r-lui Ungheni, Nicorici Radu, prin care a solicitat casarea acesteia, în partea încetării procesului penal privind învinuirea lui Roșca M. în baza art. 189 alin. (1) Cod penal, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Roșca M. să fie condamnat în baza art. 189 alin. (1) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. Conform art. 84 Cod penal prin cumul parțial lui Roșca M. pentru comiterea infracțiunilor prevăzute la art. 189 alin. (1) și art. 349 alin. (1¹) Cod penal, a-i stabilit pedeapsă definitivă de 5 ani 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea apelului a invocat că:

- prima instanță incorect a apreciat circumstanțele de fapt și de drept, constatând că Roșca M. a comis un act de samavolnicie și nu o infracțiune de șantaj prevăzută la art. 189 Cod penal;

- inculpatul Roșca M. după ce i-a aplicat lovituri lui Popa N. l-a invitat la el acasă unde i-a vorbit despre recuperarea unor prejudicii pentru tratamentul fiului său. Inculpatul, Roșca M. a recunoscut aplicarea loviturilor lui Popa N. precum și faptul că i-a spus să achite cheltuielile legate de tratament. Astfel, însăși aplicarea loviturilor lui Popa N. de către inculpatul, Roșca M., impune victimei o situație psihologică de inferioritate, care însoțită de cererea recuperării unor prejudicii presupuse, deja constituie componența infracțională de șantaj;

- partea vătămată Popa N. era în stare de recidivă penală, situație ce era percepută de el ca un pericol evident în cazul în care Roșca M. sau Roșca R. va depune o cerere legală la poliție pentru atragerea sa la răspundere penală, pe faptul huliganismului ce avut loc la barul „Magadan” din or. Ungheni, iar la acel moment al șantajului organele de drept, încă nu aveau în procedură careva materiale pe faptul comiterii unui act de huliganism;

- scopul inculpatului Roșca M. nu era unul de samavolnicie, deoarece samavolnicia ar trebui să se manifeste până la limita unor acțiuni de intrare în posesie arbitrară, dar nu cu aplicarea loviturilor și amenințărilor;

- de asemenea, prima instanță la aplicarea pedepsei inculpatului nu a luat în considerație personalitatea acestuia și anume că nu este prima dată atras la răspundere penală, cu toate că este considerat ca neavând antecedente penale, în privința lui fiind intentate mai mult cauze penale aflate pe rol în Judecătoria r-lui Ungheni. La fel, acesta atentează și la reprezentanții statului care au venit la domiciliul său pentru executarea unei hotărâri judecătorești, cum este episodul în privința victimei, Anati S.

3.2 Inculpatul, Roșca M., prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie achitat pe capătul de învinuire în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 20 martie 2015, a fost respins ca nefondat apelul declarat de către procuror și admis apelul declarat de inculpatul Roșca M., fiind casată parțial sentința în latura pedepsei și pronunțată o nouă hotărâre în această parte potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care lui Roșca M., i-a fost stabilită pedeapsă în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal, amendă în mărime de 600 unități convenționale, echivalentul a 12.000 lei.

În rest sentința a fost menținută.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că prima instanță a adoptat o hotărâre legală și întemeiată, fiind corect stabilite circumstanțele de fapt și de drept prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, ajungând la concluzia corectă cu privire la încetarea procesului penal privind învinuirea lui Roșca M. de săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 189 alin. (1) Cod penal din motiv că fapta sa constituie o contravenție prevăzută de art. 335 Cod contravențional. La fel, instanța de apel a considerat că este întemeiată și legală concluzia primei instanțe privind vinovăția lui Roșca M. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1¹) Cod penal, însă în partea pedepsei stabilite pe acest episod va interveni în conformitate cu prevederile art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală.

În opinia instanței de apel unul din elementele constitutive ale infracțiunii de șantaj și anume scopul de îmbogățire ilegală, fără temei, nu se regăsește în acțiunile inculpatului. Instanța de apel a considerat, că la examinarea cauzei s-au confirmat acțiunile inculpatului prin care acesta își exercita dreptul presupus de a-l impune pe Popa N. de a restitui cheltuielile pentru tratamentul fiului său, căruia i-au fost cauzate leziuni corporale, fiindu-i dezbătuți dinții în timpul conflictului, fapt confirmat de însăși partea vătămată.

Instanța de apel a notat că din declarațiile părții vătămate, Popa N., reiese că inculpatul Roșca M. l-a impus „să aducă 500 euro peste 2 ore pentru tratamentul lui Roșca R.". Alte probe ce ar dovedea scopul de cupiditate al lui Roșca M. nu au fost prezentate instanței de judecată. Astfel, inculpatul prin acțiunile sale își realiza arbitrar un drept presupus de restituire a cheltuielilor pentru tratamentul fiului său. Însăși partea vătămată a declarat că înțelegea faptul pentru ce inculpatul solicită bani

și anume pentru lecuirea fiului său și nu cere transmiterea banilor pentru a se îmbogăți fără nici un temei.

La fel, instanța de apel a stabilit că însăși procurorul în apelul declarat constată, că inculpatul Roșca M. a solicitat bani pentru tratamentul fiului și nu pentru a se îmbogăți fără nici un temei. Astfel, faptul că inculpatul nu a respectat procedura legală de recuperare a prejudiciului material cauzat fiului său (costul lecuirii), se încadrează pe deplin în componența contravenției de samavolnicie.

Instanța de apel a mai considerat că nu poate fi acceptat argumentul procurorului, precum că doar aplicarea loviturilor, însoțită de cererea recuperării unor prejudicii presupuse, deja constituie componența infracțiunii de șantaj. Pentru infracțiunea de șantaj este necesar ca cererea de transmitere a banilor să fie fără nici un temei, deoarece infracțiunea de șantaj presupune cerința de a transmite bani ce nu i se cuvin inculpatului și fără a avea nici un drept asupra lor, inclusiv și un drept presupus.

În viziunea instanței de apel, argumentele procurorului sânt contradictorii, deoarece se invocă prezența în acțiunile inculpatului Roșca M. a elementelor infracțiunii de șantaj, pentru că ultimul își dădea seama că înaintează o cerere prin amenințare fiind însoțit de 2 colaboratori de poliție, însă totodată procurorul nu a contestat sentința în latura încetării procesului penal pe art. 166¹ Cod penal, pe motiv că fapta constituie o contravenție și nu le-a incriminat polițiștilor comiterea infracțiunii de șantaj. Procurorul a fost de acord cu faptul că, toți trei agresori au venit doar să se răzbune, fără a se prezenta ca persoane oficiale ale statului. Acțiunile celor 3 inculpați conțin indicii de coparticipare la aceleași fapte, toți având un scop unic, însă în cazul în care coparticipanților Jechiu T. și Veriga S. nu li s-a incriminat comiterea infracțiunii de șantaj, prin urmare nici în acțiunile inculpatului Roșca M. nu se conțin elementele acestei infracțiuni.

De asemenea, instanța de apel a constatat că argumentele inculpatului privind achitarea sa în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal sânt neîntemeiate, menționând că probele cercetate, confirmă în afara oricărui dubiu rezonabil, că inculpatul Roșca M. a aplicat violență și a deteriorat bunurile executorului judecătoresc, Anati S., în scopul sistării activității ei, iar argumentarea făcută de prima instanță corespunde circumstanțelor cauzei și nu există temei de a interveni în soluția privind calificarea acțiunilor inculpatului, pe acest episod.

Totodată, instanța de apel a considerat că, apelul declarat de inculpat urmează a fi admis, cu casarea parțială a sentinței în latura aplicării pedepsei penale, deoarece prima instanță nu a ținut cont în deplină măsură de prevederile art. 61, 75 Cod penal, aplicându-i inculpatului o pedeapsă prea aspră, fără a lua în considerație toate circumstanțele cauzei.

Instanța de apel a considerat concluziile primei instanțe referitor la neaplicarea pedepsei sub formă de amendă ca fiind contradictorii și contrar circumstanțelor stabilite, deoarece pedeapsa cu amendă va contribui la reeducarea și corectarea inculpatului, iar aplicarea unei pedepse mai grave este inoportună, în cazul în care este posibilă aplicarea unei pedepsei mai blânde și care poartă un caracter real și nu condiționat.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Formusatii Andrei, prin care solicită casarea acesteia, pe motivul admiterii ilegale a apelului inculpatului, cu remiterea cauzei la rejudecare în alt complet de judecată.

În motivarea recursului invocă că:

- este neîntemeiată poziția instanței de apel, prin care menționează că este corectă concluzia primei instanțe privind recalificarea acțiunilor inculpatului din prevederile art. 189 alin. (1) Cod penal, în cele ale art. 335 Cod Contravențional, cu încetarea procesului penal și respectiv a celui contravențional;

- instanța de apel la adoptarea deciziei de condamnare a inculpatului pe capătul de învinuire în baza art. 189 alin. (1) Cod penal, a făcut apreciere incorectă a probelor, a reținut inutilitatea probelor prezentate de partea acuzării, acordând prioritate declarațiilor inculpatului și a făcut concluzii ce nu se racordă la ansamblul probatoriu acumulat pe cauză;

- inculpatul, Roșca M., fără a avea un drept legal demonstrat într-un proces sau fără a exista o cerere legală referitor la maltratarea fiului său, l-a adus la domiciliul său pe Popa N. și i-a cerut prin șantaj suma de 500 euro pentru careva leziuni corporale ale lui Roșca R. rezultate de pe urma unei bătăi din barul „Magadan”, or. Ungheni la data de 03 aprilie 2011. În așa mod, inculpatul Roșca M. dorea să ascundă crima comisă de Popa N. în schimbul unei sume de bani, situație care prin conținut dă dovadă sigură de prezența componentei de infracțiune prevăzută la art. 189 alin. (1) Cod penal;

- vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate pe capătul de învinuire în baza art. 189 alin. (1) Cod penal este pe deplin demonstrată prin probele acumulate în cadrul urmăririi penale și examinate ulterior, în cadrul cercetării judecătorești de către prima instanță și de către instanța de apel.

- inculpatul Roșca M. a recunoscut aplicarea loviturilor lui Popa N. precum și faptul că i-a spus să achite cheltuielile legate de tratament. Astfel, însăși aplicarea loviturilor lui Popa N. de către Roșca M. impune victimei o situație psihologică de inferioritate, care însoțită de cererea recuperării unor prejudicii presupuse deja constituie componenta infracțională de șantaj. Mai menționează că Roșca R. sau Roșca M. nu au depus cereri la poliție pe faptul huliganismului din barul „Magadan” or. Ungheni, iar la acel moment al șantajului organele de drept încă nu aveau în procedură careva materiale pe faptul comiterii unui act de huliganism, în asemenea circumstanțe, scopul inculpatului Roșca M. nu era unul de samavolnicie, deoarece aceasta ar trebui să se manifeste până la limita unor acțiuni de intrare în posesie arbitrară, dar nu cu aplicarea loviturilor și amenințărilor;

- inculpatul nu este prima dată atras la răspundere penală, cu toate că este considerat ca neavând antecedente penale, în privința lui sânt intentate mai mult cauze penale aflate pe rol în Judecătoria r-lui Ungheni, de unde rezultă că atentează și la reprezentanții statului care au venit la domiciliul său pentru executarea unei hotărâri judecătorești cum este episodul în privința victimei, Anati S;

- instanța de apel nu a clarificat obiectiv, în comparație cu prima instanță, circumstanțele cauzei examinate privind învinuirea inculpatului Roșca M. în baza

art. 349 alin. (1¹) Cod penal, adoptând o decizie ilegală în latura individualizării pedepsei penale, concluzionând eronat că, scopul educativ și preventiv al pedepsei în privința inculpatului nu poate fi atins, decât prin aplicarea pedepsei neprivative - amenda. Pedepsa cu amenda stabilită inculpatului de instanța de apel, nu a fost individualizată corect și nu în destulă măsură încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii și evitarea pe viitor a săvârșirii unor fapte similare, deoarece aplicarea unei pedepse mai blânde, poate încuraja pe viitor săvârșirea altor infracțiuni.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) și 12) Cod de procedură penală.

7. Judecând recursul în raport cu materialele cauzei, Colegiul lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis pe capătul de învinuire a inculpatului Roșca M. în baza art. 189 alin. (1) Cod penal și respins, ca inadmisibil pe capătul de condamnare în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept, comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

7.1 Referitor la recursul declarat de procuror pe capătul de învinuire a inculpatului Roșca M. în baza art. 189 alin. (1) Cod penal

Potrivit dispoziției art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Totodată se remarcă că, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din dispozițiile art. 414 Cod de procedură penală, rezultă că instanța de apel, judecând apelul, este obligată să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau să cerceteze suplimentar probele administrate de prima instanță. În vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate și administrate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiunile de drept se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual penal sau administrativ au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

Colegiul penal lărgit constată, că aceste prevederi legale, deși sunt obligatorii, nu au fost întocmai respectate la judecarea cauzei în apel, iar erorile admise nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs. Luând în considerație faptul că instanța de apel a menținut concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor și încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului pe capătul de învinuire a inculpatului Roșca M. în baza art. 189 alin. (1) Cod penal, Colegiul întru expunerea concluziilor sale va purcede la verificarea deciziei anume pe acest episod în cumul cu sentința adoptată pe caz.

Deci, procurorul invocă ca temei pentru recurs prevederile art. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume – *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.*

La acest capitol, Colegiul menționează că hotărârile pronunțate de către instanțele ierarhic inferioare trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare, pentru a permite instanței superioare de a verifica corespunderea hotărârii pronunțate cu legea. Necesită a se avea în vedere că nu numai nemotivarea hotărârii, dar și motivarea insuficientă sau motivarea în termeni generali, vagi reprezintă motiv de casare. Nemotivarea ca o omisiune esențială apare astfel ca un viciu de procedură.

Din analiza textuală a recursului declarat, Colegiul reține că se contestă decizia instanței de apel prin prisma temeiului de recurs invocat și menționat supra pe capătul de învinuire în privința inculpatului, Roșca M., de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 189 alin. (1) Cod penal, invocându-se faptul că în rezultatul aprecierii incorecte a probelor administrate la caz, instanța de apel greșit a menținut recalificarea efectuată de către prima instanță și anume, a acțiunilor inculpatului din prevederile art. 189 alin. (1) Cod penal în cele ale art. 335 Cod contravențional, ca urmare fiind încetat procesul penal, deoarece fapta inculpatului Roșca M. constituie o contravenție.

Așadar, instanța de recurs atestă faptul că, conform rechizitoriului inculpatul pe episodul supus judecării a fost învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 189 alin. (1) Cod penal - *șantajul, adică cererea de a se transmite bunurile proprietarului, posesorului sau deținătorului ori dreptul asupra acestora sau de a săvârși alte acțiuni cu caracter patrimonial, amenințând cu violență persoana, însă prima instanță a recalificat acțiunile inculpatului în baza art. 335 Cod contravențional - samavolnicia, adică, exercitarea în mod arbitrar a unui drept efectiv sau presupus prin încălcarea ordinii stabilite de legislație, fără a se cauza vreo daună considerabilă persoanei, concluzie menținută și de către instanța de apel.*

Instanța de apel în acest aspect a conchis că: *„unul din elementele constitutive ale infracțiunii de șantaj și anume scopul de îmbogățire ilegală, fără temei, nu se regăsește în acțiunile inculpatului. Instanța de apel consideră că la examinarea cauzei s-au confirmat acțiunile inculpatului prin care acesta își exercita dreptul presupus de a-l impune pe Popa Nicolae de a restitui cheltuielile pentru tratamentul fiului său, căruia i-au fost cauzate leziuni corporale, i-au fost dezbătuți dinții în timpul conflictului, fapt confirmat de însăși partea vătămată.”.* La baza acestei constatări au fost puse declarațiile părții vătămate

Popa N. din care instanța de apel a reținut faptul că, Roșca M. l-a impus „să aducă 500 euro peste 2 ore pentru tratamentul lui Roșca Roman.” Prin urmare, instanța de apel a considerat că alte probe ce ar dovedi scopul de cupiditate al inculpatului Roșca M. nu au fost prezentate instanței de judecată, iar ultimul prin acțiunile sale își realiza arbitrar un drept presupus de restituire a cheltuielilor pentru tratamentul fiului său. La fel, instanța de apel a conchis: *„faptul că inculpatul nu a respectat procedura legală de recuperare a prejudiciului cauzat fiului său (costul tratamentului), se încadrează pe deplin în componența contravenției de samavolnicie”*.

Analizând conținutul deciziei recurate pe capătul de învinuire a inculpatului Roșca M., în baza art. 189 alin. (1) Cod penal, Colegiul penal consideră că instanța de apel nu a verificat minuțios toate probele în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, fiind reținută la baza deciziei adoptate versiunea și probele apărării, fără a fi supuse acestora analizei minuțioase în coroborare cu celelalte probe existente și administrate pe acest capăt de învinuire.

În acest aspect, Colegiul remarcă faptul că, potrivit rechizitoriului inculpatul Roșca M. a fost învinuit de către organul de urmărire penală pentru faptul că: *„după ce l-a maltratat pe Popa N. a insistat ca acesta să urce într-un automobil de model „Mercedes” de culoare neagră care aparținea temporar lui Veriga S. și au plecat la apartamentul din str. Boico, 2 ap. 104 or. Ungheni, unde Roșca M. l-a impus pe Popa N. sub amenințarea cu aplicarea violenței să scrie o recipisă prin care ultimul s-a obligat să restituie suma de 500 euro pentru careva leziuni corporale pe care le avea Roșca R. în rezultatul bătăii din barul „Magadan” or. Ungheni.”*

Din declarațiile părții vătămată Popa N. care a fost audiat în cadrul cercetării judecătorești în prima instanță, declarații ce au fost cercetate suplimentar și în instanța de apel, rezultă că în urma unui conflict avut anterior cu inculpatul Jechiu T. și Roșca R. la data de 03 aprilie 2011, i-au fost aplicate lovituri la cap și alte regiuni ale corpului de către inculpatul Roșca M., ulterior și de către inculpații Jechiu T., Veriga S., apoi s-a insistat ca să meargă cu ultimii la barul „Magadan” or. Ungheni, pentru a viziona înregistrările video a celor întâmplate anterior. A menționat că, de frică a urcat în automobil și s-au dus la domiciliul inculpatului Roșca M., unde pe drum a fost amenințat de acesta că îi va vinde organele interne, dacă nu va restitui banii pentru tratamentul fiului său. Ajungând la domiciliul inculpatului Roșca M., a fost impus să scrie o recipisă și să aducă în decurs de 2 ore suma de 500 euro, pentru tratamentul fiului său.

Martorul Manechin Evghenii, fiind audiat în cadrul cercetării judecătorești în prima instanță, declarații ce au fost cercetate suplimentar și în instanța de apel, a menționat că în anul 2011 fără a concretiza data și luna, fiind la domiciliul său, unde era și Popa N., au venit inculpații Roșca M., Jechiu T. și Veriga S., cu un automobil de model „Mercedes” și la poarta gospodăriei sale inculpatul Roșca M. i-a aplicat lovituri lui Popa N., ulterior intervenind și ceilalți inculpați cu lovituri. Apoi bătaia a fost întreruptă în urma observațiilor unei vecine, care a spus că va chema poliția, iar la insistența inculpatului Roșca M., partea vătămată a plecat cu automobilul acestora pentru a viziona înregistrările video de la barul „Magadan” or. Ungheni. Aflând, ulterior din spusele lui Popa N., că a fost dus doar la domiciliul inculpatului Roșca

M., unde acesta i-a cerut suma de 500 de euro pentru tratamentul fiului său. A fost telefonat de către cineva din inculpați că să vină să-l ia pe Popa N. de la domiciliul inculpatului Roșca M.

De menționat este și acel fapt că în cadrul urmăririi penale, declarații similare a făcut și martorul Cebotaru E.

La fel, fiind audiat în cadrul ședinței de judecată în prima instanță martorul Ostaci E. a declarat că în anul 2011, fără a specifica concret data și luna, la poarta vecinului său Manechin E., a văzut 3-4 persoane, care discutau și un automobil de model „Mercedes”. Ulterior, întâlnindu-se peste 10 min. cu vecinul său Manechin E., acesta i-a povestit despre cele întâmplate. A mai menționat, că a dat declarații despre cele văzute la urmărirea penală, fiind avertizat pentru răspundere în cazul declarațiilor false și nu a fost influențat de nimeni, semnând declarațiile sale.

De menționat este și acel fapt, că în cadrul instanței de apel a fost audiat și inculpatul Roșca M., care a declarat că susține declarațiile sale date în prima instanță, unde a relatat versiunea sa asupra celor imputate lui și a menționat, că în urma conflictului între Popa N. și fiul său, Roșca R., de la barul „Magadan”, ultimul nu a scris plângere la poliție, deoarece nu a dorit acest lucru. A mai menționat inculpatul Roșca M. la etapa judecării cauzei în instanța de apel, că nu el a cerut banii de la Popa N. pentru tratament, însă fiul său, iar el nu i-a spus lui Popa N. că îi va vinde organele pentru a recupera prejudiciul, considerând că partea vătămată a fost instruit de a face astfel de declarații.

În cadrul cercetării judecătorești în prima instanță a fost examinat și raportul de expertiză medico-legală nr. 106 din 25.05.2011 în privința lui Popa N., la care s-au depistat vătămări corporale ușoare cu dereglarea sănătății de scurtă durată, care sânt datate cu 04.04.2011 (f.d. 39 v. 2).

A fost cercetat în cadrul cercetării judecătorești și sentința Judecătoriei Ungheni din 23 octombrie 2013, prin care a fost condamnat Popa N., în urma conflictului de la barul „Magadan” or. Ungheni, în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, la 1 an 6 luni închisoare cu executare în penitenciar de tip închis. Instanța de recurs remarcă, că reieșind din această sentință, ca parte vătămată figurează Jechiu T., iar Roșca Roman (fiul inculpatului Roșca M.) figurează doar ca martor.

Reieșind din cele expuse supra, Colegiul lărgit constată că instanța de apel nu s-a expus asupra acestor probe, ele rămânând fără analiza și aprecierea cuvenită, fapt ce nu poate fi acceptat de către instanța de recurs, deoarece afectează situația faptică în speța dată, ceea ce ar duce la o concluzie eronată precum că nu a fost confirmat scopul de cupiditate al inculpatului Roșca M., în cadrul învinuirii aduse în baza art. 189 Cod penal. În astfel de condiții, Colegiul penal atenționează asupra faptului că, scopul instanței de apel în acest sens nu este doar de a depista și constata prezența contradicțiilor în declarațiile participanților la proces, dar și de a înlătura aceste divergențe, fapt ignorat de către instanța de apel.

Ca urmare, instanța de apel, ignorând declarațiile depuse de partea vătămată Popa N., martorii Manechin E., Ostaci E. în cadrul cercetării judecătorești și martorului Cebotaru E. în cadrul urmăririi penale, precum și alte probe administrate în prezenta speță, a reținut și a apreciat prioritar probele apărării și declarațiile date

de către inculpat, care are dreptul de a nu se autoincrimina, ce au și stat la baza soluției de recalificare a acțiunilor inculpatului din prevederile art. 189 alin. (1) Cod penal, la cele ale art. 335 Cod contravențional.

În acest context, Colegiul menționând prevederile art. 100 alin. (4) și art. 101 alin. (1)-(4) Cod de procedură penală, și invocând doctrina juridică națională, remarcă faptul că, verificarea probelor este o activitate a instanței privind constatarea veridicității probei sub aspectul corespunderii datelor de fapt pe care le conține proba cu realitatea obiectivă. Verificarea constă în analiza probelor strânse, coroborarea lor cu alte probe, verificarea sursei de proveniență a probelor. Verificarea probelor poate avea loc doar prin aplicarea procedeele probatorii prevăzute de cod și se efectuează la toate fazele procesului penal. Sunt supuse verificării atât datele de fapt, cât și mijloacele de probă din care au fost obținute. Probele se verifică atât prin efectuarea acțiunilor procesuale prevăzute de prezentul cod, cât și printr-o analiză logică a conținutului probei, a coroborării lor.

Aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depusă de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Analiza probelor după intima convingere trebuie să se bazeze pe prevederile legale. Convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele complet și obiectiv.

Termenul „convingere intimă” exprimă atitudinea imparțială, independentă, fără prejudecăți față de o probă sau alta. Judecătorul este independent la aprecierea probelor, nefiind legat de opiniile altor persoane sau instanțe. La aprecierea probelor nu pot fi date anumite indicații referitor la valoarea probantă a unei sau altei probe. Aceasta determină una din regulile esențiale ale aprecierii probelor - nici o probă nu are o valoare dinainte stabilită.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludentă și utilitatea acestora. De menționat că proba trebuie apreciată și după veridicitatea acesteia. Veridicitatea probelor poate fi caracterizată ca o corespundere a datei de fapt examinată de către instanță cu realitatea pe care o probează această dată. Toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punctul de vedere al coroborării lor.

Totodată, potrivit recursului declarat, Colegiul penal reține că procurorul invocă și temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală—*faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*, motivând cu faptul că atât prima instanță, cât și instanța de apel incorect au apreciat circumstanțele de fapt și de drept, constatând că inculpatul Roșca M. a comis un act de samavolnicie contravențională și nu o infracțiune de șantaj prevăzută de art. 189 Cod penal.

Colegiul largit menționează că, la incidența temeiului invocat „*faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*” - e necesar de a ține cont de fapta săvârșită și cum aceasta a fost stabilită de către prima instanță și cea de apel, și dacă această faptă a fost încadrată în norma penală corect, iar dacă fapta s-a încadrat într-o altă normă penală, rezultă că acesteia i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Precum a fost menționat mai sus, inculpatul Roșca M., a fost învinuit de săvârșirea infracțiunii de șantaj prevăzută de art. 189 alin. (1) Cod penal, însă prima instanță a considerat că acțiunile comise de către inculpat se încadrează în componența de contravenție prevăzută de art. 335 Cod contravențional și anume ca samavolnicie, soluție susținută și de către instanța de apel.

În continuare, instanța de recurs specifică că, infracțiunea de șantaj, prevăzută la art. 189 alin. (1) Cod penal, reprezintă acțiunile intenționate prin cererea de a se transmite bunurile proprietarului, posesorului sau deținătorului ori dreptul asupra acestora sau de a săvârși alte acțiuni cu caracter patrimonial, amenințând cu violență persoana, rudele sau apropiații acesteia, cu răspândirea unor știri defăimătoare despre ele, cu deteriorarea sau cu distrugerea bunurilor proprietarului, posesorului, deținătorului ori cu răpirea proprietarului, posesorului, deținătorului, a rudelor sau a apropiaților acestora.

Contravenția de samavolnicie, prevăzută la art. 335 Cod contravențional, reprezintă acțiunile intenționate prin care se exercită în mod arbitrar a unui drept efectiv sau presupus prin încălcarea ordinii stabilite de legislație, fără a se cauza vreo daună considerabilă persoanei.

Din dispozițiile normelor enunțate mai sus, instanța de recurs atestă că structura acestora este diferită și potrivit considerentelor doctrinale, situația-premisă ce caracterizează fapta de samavolnicie și care o individualizează în raport cu infracțiunea de șantaj, constă în aceea că făptuitorului îi aparține un drept prevăzut de lege sau el consideră că are un asemenea drept.

În speța dată, Colegiul penal consideră că instanța de apel nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, nu a analizat în deplină măsură componența elementelor constitutive a faptelor social periculoase menționate mai sus, fiind prezentă discrepanța între cele reținute de instanțe și conținutul real al probelor, ignorarea unor aspecte evidente, ce au avut drept consecință pronunțarea de către instanța de apel a unei concluzii premature, precum: *„s-a confirmat acțiunile inculpatului prin care acesta și-a exercitat dreptul presupus de a-l impune pe Popa N. de a restitui cheltuielile pentru tratamentul fiului său, căruia i-au fost cauzate leziuni corporale, fiindu-i dezbătuți dinții în timpul unui conflict”*, nefiind menționat prin care probe, mijloace, hotărâri judecătorești (prin care s-ar fi constatat cauzarea prejudiciului și quantumului acestuia) sau alte acte emise de către organele de resort, i-a fost atribuit un drept presupus inculpatului Roșca M. de a pretinde de la Popa N., o careva sumă sau anume - suma de 500 de euro și nu o altă sumă, în contextul că însuși inculpatul a declarat că fiul său, Roșca R., nu a depus o careva plângere la poliție, pe faptul conflictului avut cu Popa N., deoarece nu a dorit. Iar potrivit sentinței Judecătoriei Ungheni din 23 octombrie 2013 prin care a fost condamnat Popa N., rezultă că fiul inculpatului Roșca M., nu avea statut de parte vătămată, ci de martor. La fel, de către instanța de apel, nu a fost elucidat dacă inculpatul Roșca M., era titular într-o careva procedură legală, adică era sau nu împuternicit legal prin careva acte de reprezentare a fiului său, care nu avea o vârstă minoră, pentru a înainta careva pretenții față de Popa N. Adică, aceste circumstanțe trebuiau verificate minuțios de către instanța de apel, pentru a ajunge la o concluzie de încadrare juridică a

acțiunilor inculpatului Roșca M., în baza art. 335 Cod contravențional, ceea ce reieșind din decizia adoptată nu a fost efectuat.

Rezumând cele menționate, Colegiul constată că, instanța de apel urma să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, corectitudinea încadrării juridice a acțiunilor lui Roșca M. pe capătul de învinuire în baza art. 189 alin. (1) Cod penal, să aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și în concluziile sale să motiveze admiterea unor probe sau respingerea altora (art. 394 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală). Contrar acestor stricte prevederi legale instanța de apel selectiv a apreciat câteva probe, ignorând celelalte, fără să le aprecieze pe fiecare în parte și să se expună asupra admisibilității sau inadmisibilității lor, expunând temeiul respectiv și argumentând clar concluziile sale în decizia adoptată.

Din considerentele expuse, Colegiul lărgit conchide că decizia instanței de apel urmează a fi casată pe capătul de învinuire a inculpatului Roșca M., în baza art. 189 alin. (1) Cod penal, cu trimiterea cauzei pentru rejudecarea apelului declarat în această parte, din motivul prezenței erorii de drept invocate de recurent și prevăzute de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, eroare care nu poate fi corectată de către instanța de recurs în prezenta procedură, deoarece nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza pe fond, substituind instanța ce a judecat apelul cu încălcarea prevederilor procesual penale.

La rejudecarea cauzei Curtea de Apel Bălți urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia: să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor motivelor invocate în apel pe capătul de învinuire a inculpatului Roșca M. în baza art. 189 alin. (1) Cod penal; să verifice și să aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii; să le dea apreciere convenită în ansamblu, cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate; să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date; să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate inculpatului Roșca M. în baza art. 189 alin. (1) Cod penal și corectitudinea încadrării juridice a acțiunilor ultimului; să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, ținând cont de motivele casării deciziei atacate și de practica unitară în acest domeniu, de practica relevantă a CtEDO, să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

7.2 Referitor la recursul declarat de procuror pe capătul de condamnare a inculpatului Roșca M. în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal

Potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs judecând recursul, este în drept de al respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat

legal (este nefondat). Recursul este nefondat în cazul când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Din conținutul recursului declarat de către procuror rezultă că acesta invocă temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și anume că *s-a aplicat pedeapsă individualizată contrar prevederilor legale* pe capătul de condamnare a inculpatului Roșca M., în baza art. 349 alin. (1^a) Cod penal, exprimându-și dezacordul cu concluziile instanței de apel, precum că scopul educativ și preventiv al pedepsei stabilite inculpatului pe acest capăt de învinuire nu poate fi atins prin aplicarea unei pedepse neprivative de libertate și anume – amenda, ținând cont de personalitatea inculpatului și faptul că a atentat la reprezentantul statului – executorul judecătoresc, deteriorându-i bunurile acestuia și care se afla în exercițiul funcției sale, ceea ce în opinia recurentului denotă faptul că nu a conștientizat gradul de pericol social sporit al acțiunilor sale.

Colegiul penal lărgit relevă prevederile art. 61 Cod penal, care stipulează că pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și respectiv la rândul său are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Nu în ultimul rând sânt de menționat și dispozițiile art. 75 Cod penal, care prevăd că persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Așadar, Colegiul lărgit remarcă că infracțiunea săvârșită de către inculpatul Roșca M. și prevăzută de art. 349 alin. (1^a) Cod penal, se pedepsește cu amendă în mărime de la 500 la 1000 unității convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 3 ani.

În viziunea Colegiului penal, instanța de apel corect a conchis că prima instanță n-a ținut cont în deplină măsură de prevederile normelor menționate mai sus și a aplicat inculpatului o pedeapsă prea aspră, fără a lua în considerație toate circumstanțele cauzei, în contextul dispozițiilor alin. (2) art. 75 Cod penal.

Astfel, reieșind din materialele cauzei se constata că circumstanțe agravante și atenuante nu au fost stabilite în prezenta speță, infracțiunea comisă ținând cont de prevederile art. 16 alin. (3) Cod penal, se consideră una mai puțin gravă. Inculpatul potrivit caracteristicilor prezentate (f.d. 134-135 v. 3) se caracterizează pozitiv fiind un bun profesionist în domeniul businessului, a efectuat reparații din cont propriu a 3 blocuri locative, ajutând pensionarii cu medicamente și diferite produse alimentare. Învederând toate aceste împrejurări, precum și de influența pedepsei

asupra corectării și reeducării inculpatului, Colegiul consideră că instanța de apel justificat i-a stabilit ultimului o pedeapsă echitabilă sub formă de amendă – 600 unități convenționale, ce constituie 12.000 lei și care nu este limita minimă a amenzii prevăzută de sancțiunea normei imputate, concluzie ce se bazează pe principiul umanismului, care indică că Legea penală nu urmărește scopul de a cauza suferințe fizice și psihice sau de a leza demnitatea omului.

În concluzie, Colegiul penal statuează că pedeapsa aplicată inculpatului, sub formă de amendă, de către instanța de apel, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1¹) Cod penal, este una echitabilă, reală și nu condiționată, prin care va fi realizat scopul pedepsei și va contribui la reeducarea inculpatului și formarea unei atitudini pozitive a acestuia față de ordinea de drept, iar argumentele invocate de recurent nu sânt suficiente și incidente din punct de vedere al prezenței erorii de drept, ce ar permite implicarea instanței de recurs în sensul rejudecării hotărârii adoptate, pe acest capăt de condamnare a inculpatului Roșca M.

Din considerentele menționate, se impune soluția de respingere ca inadmisibil a recursului declarat de către procuror, pe capătul de condamnare a inculpatului Roșca M., în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal, cu menținerea hotărârii atacate în această parte.

8. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1), 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Se admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Formusatii Andrei, se casează parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 20 martie 2015 în cauza penală privindu-l pe **Roșca Mihail Constantin**, în partea recalificării acțiunilor inculpatului de la art. 189 alin. (1) Cod penal la art. 335 Cod contravențional și se dispune rejudecarea cauzei în această parte de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată. În rest, recursul declarat se respinge ca inadmisibil.

Celelalte dispoziții ale deciziei atacate se mențin.

Decizia nu se supune căilor de atac în partea rejudecării cauzei și este irevocabilă în partea respingerii recursului.

Decizia motivată pronunțată la data de 20 octombrie 2015.

Președinte	Gordilă Nicolae
Judecător	Covalenco Elena
Judecător	Diaconu Iurie
Judecător	Catan Liliana
Judecător	Guzun Ion